

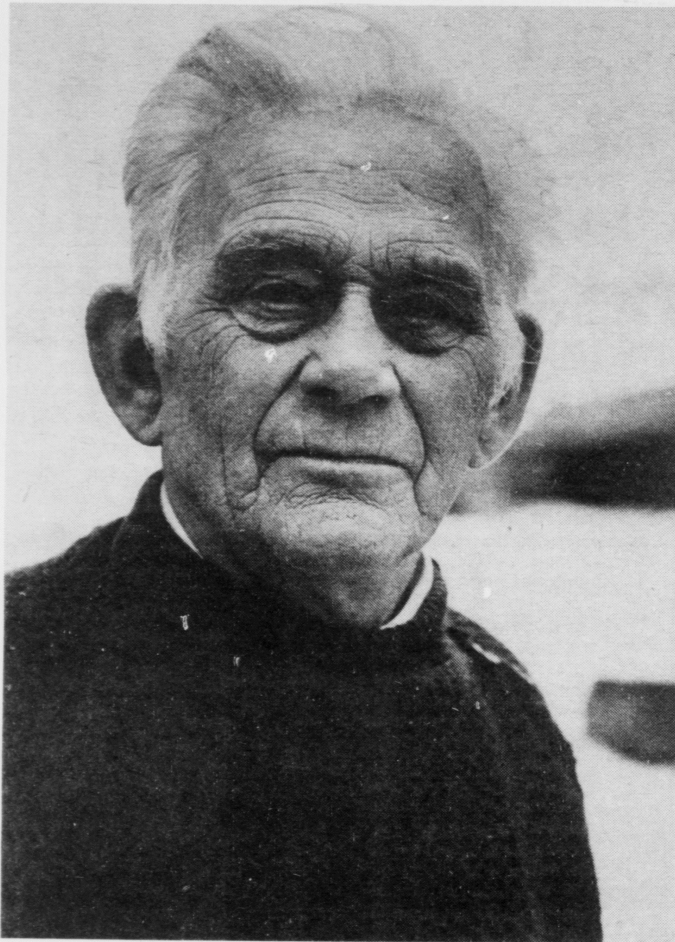
Trúfesti og treysti

Úr Dímunarsøgu

Hóast niðurundir komin av skuld —
fyri annan mann — fall Dímunarbóndin ikki í fátt.

Hann var sínum fedrannaarvi trúgvur og megnaði eftir trimum árum at rinda skuldina og tað, sum meira var.

Gunnar Johannesen, á Toft í dali, skrifvar

Tað kann tykjast lægið av mær, at siga meira frá bóndanum Óla Jacob Johannesen, tí hann er nær so nær, men tað fer at vera harvið.

Hann var, sum eg nokk havi sagt fyrr, úr húsinum í Rennuni í Dali, og festi Dímun 17. maj 1862.

Hann var ein frálíka raskur og dugandi maður. Tað ljóðar nokk ótrúligt fyri fólki nú á døgum, at hoyra, ella lesa, men tá hann var bóndi, róðu teir hópin nógv út í Dímun, og fiskaðu væl. Hann læt bora kongar at heingja fiskatréini á, undir oynni, soleiðis turkaðu teir

fiskin. Har varð virkað nógv, bæði í erva og neðra á oynni.

Her skal sigast frá einari hending, ið var honum fyri, sum kom at gerast honum striggin at koma í gjøgnum.

Ein maður, hann mundi vera ættaður úr Nólsoy, hevði verið úthandilsmaður fyri Skibsteds handilin vesturi í Vágum, og var nokk komin so fyrri, at hann var komin at skylda 3000 dalar til Skibsted. Hann fór hagani úr handlinum, og fór at arbeiða hjá Thomsen á Tvøroyri. Men Skibsted hevur sjálv-

andi verið við at kravt skuldina, so har hevur ikki staðið væl til hjá honum, 3000 dalar var jú ein øðilig skuld at vera komin í, í teirri tíðini. So einaferð, ið Dímunarbóndin var staddur í Tvøroyri, hevði hesin maðurin heitt á hann um at læna sær nakað av pengum. Dímunarbóndin og teir, ið har vóru tilstaðar, hava óivað verið í góðum lag, væl dæmdu honum brennivín; úrslitið var tað, at bóndin hevði sett navnið á eitt skuldabráv til henda krambakallin.

So gekk ein tíð; bóndin hevði kanska ikki givið sær so mikið far um hetta, hann hevði gjørt. Men nú ein dag fær bóndin stevning at møta á tingi, tað mundi vera á Suðuroya tingi. Hann møtti, og nú er tað, ið hann verður stevndur fyri, at hann skal gjalda 3000 dalar til henda mann, ið hann hevur skuldskrivað seg til. Fútin er sjálvur tann ið fær sakina móti bóndanum. Tað sigst at hann kendi til, bóndin, og tá hann hoyrir hetta, gerst hann óður, og sigur, at hann hevur lovað at lænt 300 dalar, og ikki 3000, og hevur nokk á munni, at har er komið eitt null aftrat. Men hesum vil fútin

einki vita av, hann sigur, tað ið skrivað er, er skrivað. Tá gjørdist bóndin so ovursintur, at hann treiv í bringuna á fútanum, og skræddi honum skjúrtuna. — Úrslitið gjørdist tað, at hann varð dømdur at gjalda allar 3000 dalararnar, og harafturat í skansan eina fitta tíð, fyri at hava lagt hond á kongsins fúta.

Hann mátti so í skansan. Tá hann einaferð kom út aftur, var hann so niður undir komin, at hann hevði nokk í ansi at kasta alt frá sær; hann sá ongur vegir at koma burtur úr hesi ræðuligu skuld.

Men tá ið ringast stóð til, segði Kristian í Damminum við bóndan, at hann skuldi ikki gevast á hondum, røkta tú oynna í erva, eg skal røkta hana í neðra. — Tað hann meinti við hesum orðum, var at hann beyð sær til at vera siðmaður hjá bóndanum. Kristian í Damminum var úr Dali, hann búsettist seinri í Skopun, hann var frálíkur bakkamaður. Hann giftist við Crodinu, dóttur Jógvan í Skemmuni og Jútsku.

Teir fóru so undir hetta ódnar takið, teir løgust í bakkan, men

Lendingin